Ч. 5 Субота 9 (21) січня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Справа Драйфуса. — Розвязане польских товариств в Німеччині. — Іменини а політика).

На вчерашнім засіданю палати послів проявила ся знов обструкция. Зараз на початку засіданя пос. Ґрос домагав ся зміни протоколу з попередного засіданя, доказуючи, що президент палати др. Фукс зарядив проти реґуляміну голосоване і поставив на порядку дневнім предложене правительства о континґенті рекрутів, чим допустив ся нарушеня постанови. На то сказав президент Фукс, що він годить ся на ту зміну протоколу, яку предложить Ґрос, а що-до континґенту рекрутів, то він уважає сю справу за конечність державну. Пос. Ґрос сформулював відтак в сій справі кілька внесень і зажадав поіменного голосованя. Перше его внесене о модифікациї протоколу відкинено 159 голосами против 67. По сім завела ся суперечка, чи голосоване було важне чи ні а відтак прийшло знов поіменне голосоване над дальшими внесенями Ґроса і так без кінця.

Наконець по відчитаню многих інтерпеляций заявив президент, що хоче закрити засіданє і подав до відомости, що пос. Штайнвендер зложив мандат до комісиї. Під конець засіданя завела ся дуже оживлена дискусия над справою знесеня стемпля від ґазет. Пос. Ріґер (социяліст) домагав ся, щоби сю справу поставлено на порядку дневнім слідуючого засіданя. — Пос. Войт. Дідушицкий відповідав передбесідникови іменем комісиї прасової і апелював до достоїнства палати. — Пос. Дашиньский доказував, що правительство предложило потрібні дати ще в червни і цілий закон обнимає два, три параґрафи, отже можна би его легко залагодити. Але субкомітет умисно проволікає справу, а опозиция своєю обструкциєю також спиняє ухвалене сего важного закона. На то відозвав ся Шенерер і сказав, що суть ще важнійші справи н. пр. обжалованє міністрів за розпорядженя язикові. Пос. Вольф крикнув до социялістів: Правительство хоче вас купити за ціну стемпля дневникарского. — Шраммель (социяліст): Не говоріть нічого о купованю, Ви, що жиєте з жебранини.

От в такий спосіб вела ся дальша дискусия, в котрій забирали голос посли Бернер, Стояловский, Вінковский і другі. Остаточно відкинено одні внесеня по других а президент заповів, що слідуюче засіданє відбуде ся ві второк з тим самим порядком дневним, що й вчерашний.

Справа Драйфуса і товаришів его долї чи недолї Пікарта і Естергазого не дає спокою Французам, а бодай не сходить з порядку дневного в ґазетах. Естергази вернув вже до Парижа. Змінив ся так, що годі его пізнати і виглядає на чоловіка схорованого. На двірци обскочили его зараз репортери всіляких ґазет, але він сказав, що не скаже нікому нічого і буде зізнавати лиш перед трибуналом. — В сенаті інтерпелював сенатор Шамейлян в справі проволоки вироку в процесі Пікарта і закинув трибуналови касацийному партийність в користь Пікарта. Дельоней обговорював знову справу Борепера і виступив остро против трибуналу касацийного. На се відповів міністер справедливости, що справа викликала би ще більший заколот, наколиби правительство до неї вмішало ся. Міністер есть того погляду, що Борепер подав ся лиш длятого до димісиї, що не оказано ему відповідної куртоазиї. Димісию принято, щоби ужитем енерґічнійших средств не збільшати агітациї. Сенат ухвалив відтак порядок дневний принятий міністром 212 голосами против 28.

З Берлина доносять до Fremdenblatt-у, що німецке міністерство зарядило розвязане всіх польских товариств академічних. Після Tageblatt-у в мотивах розвязаня обох товариств польских у Вроцлаві заявив ректорат виразно, що стало ся то на основі розпорядженя міністеріяльного постановляючого розвязане всіх польских товариств академічних при пруских університетах.

Межи Сербією а Чорногорою прийшло до маленького конфлікту ізза іменин, а що з маленької искри буває иноді великий огонь, то годить ся послухати і сеї сербско-чорногорскої історії. На сьв. Николая (а „николайки“ люблять не лиш малі діти, але й великі князї) дістав кн. Николай Чорногорский ґратуляциї від всіх дворів, лиш один сербский якось на то позабув. Розуміє ся, що се дало причину до всіляких коментарів, котрі „Мале Новине“ так тепер поясняють: Того самого дня припадало торжество патрона династиї Обреновичів, котре преці має для сербского народу да-

---

5)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлійского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

Огонь горів, що аж тріщало і поломінь палахкотїла високо; Мавґлї взяв головню до рук і став нею вимахувати доокола голови та бив нею вовків доокола себе, що аж їм пообсмалював їх кудли і они почали вити. Наконець лишив ся ще лиш Акеля, Баґіра і може яких десять вовків, що остали ся приятелями Мавґлїго. Аж тогди Мавґлїго заболїло серце і важко забило ся ему в груди, дух в нїм заперло.... Мавґлї заплакав і білі перли покотили ся ему з очий.

— Що то єсть? Що то значить ся? — спитав він. Ох! Як же би я радо лишив ся тут з вами в джунґлях, аж не знаю, що зі мною діє ся. Чуєш Баґіро, чи не вмираю я?

— Нї братчику! То лиш сльози, як бувають у людий. Аж тепер я знаю, що ти вже мужчина і не молоденьке. Джунґлї вже не вітчиною для тебе.... Нехай падуть перли, моя жабочко мала. Та-ж то лиш сльози!

А Мавґлї сів собі на давну скалу Акелї і став плакати та заводити, що аж мало серце не пукло. Він ще нїколи не плакав.

— А тепер — сказав він — піду собі до людий! Але насамперед мушу попращати ся з моєю матїрю.

І побіг до печери, де все ще жила его стара мати з сивим батьком, та кинув ся їй на шию, підчас коли его чотири брати жалібно завивали.

— Та ви чей не забудете на мене? — спитав Мавґлї.

— Нїколи, доки ще лиш будемо могли ходити за твоїм слїдом! — сказали братя. Приходи до обніжа горба, коли будеш жити між людьми а ми собі з тобою поговоримо та побавимо ся в ночи на полях!

— Та чей незадовго навідаєш ся до нас? — сказав батько вовк. — Чей-же не забудеш на нас, мудра жабочко маленька і вернеш борзо до нас? Бо ми обоє, твоя мати і я, вже старі люди!

— Вертай же борзо, мій маленький, голий синоньку! — сказала мати вовчиха. — Бо знай, ти людске молоденьке, що я тебе більше люблю, як мої власні діти!

— Авже-ж, що верну! Верну хоч би лиш длятого, щоби шкіру Шір Хана розстелити на радній скалї! Не забувайте-ж на мене, мамо — тату — братя — скажіть людем в джунґлях, нехай хоч собі на мене згадають!

....Вже зачинало понад горбами на сьвіт підоймати ся, коли Мавґлї пустив ся бічи в долину, самісенький один до тих дивних сотворинь, що їх звуть людьми.

Кан голодовий танець.

Я вже вам казав, що міг би написати цїлі книги, як би хотів розповідати всї ті дивні річи, які діяли ся в джунґлях за молодих лїт Мавґлїго. Але дещо, чого він дожив, було таке дивне, що годі того не сказати.

Було то в тім часі, коли Балю учив людске молоденьке закона джунґлїв. Вельми поважаний, старий медвідь був рад тому, що має такого охотного до науки ученика, бо молоді вовки хотять учити ся лиш тих кілька законів, що дотичать їх власного стада, а відтак втїкають, скоро вивчать ся ловецкої приказки: Ноги, що бігають тихо, очи, що видять серед темноти, уха, що чують легіт вітру, і острі білі зуби, що крають мов ножі: — по тих всїх знаках пізнаєш наших братів, з вимкою ґієни і табакая, шакаля, котрого ненавидимо.

Але Мавґлї научив ся ще далеко більше. Иноді прилїз Баґіра, той чорний пард, з гущавини, щоби подивити ся, які поступи робить его любимець, а відтак воркотів та мурликав і тер свою блискучу голову об колїна Мавґлїго, підчас коли хлопчина говорив з памяти то, що вивчив ся. Мавґлї вивчив ся незадовго так знаменито плавати, лазити на дерева і бігати, що на деревах дорівнував малпам, а в ставі міг плавати рівно з рибами. Длятого мудрий Балю учив его закона водного і лїсового; він показував ему, як розпізнавати сухе галузє від здорового дерева, як ему треба чемно до пчіл промавляти, коли стрітить їх рій несподївано пятьдесять стіп понад головою, як має звиняти ся, коли розбудить Манґа, лилика, що поклав ся спати по обиди, так як має водним зміям давати знаки, заким влїзе в багно або став. Люди в джунґлях не люблять того, щоби їм підчас спочинку не давати спокою, і кидають ся на ослїп на того, хто їх непокоїть. А крім того научив ся Мавґлї ще й „ловецкого поклику чужинця“, котрий, коли

леко більше значінє, як іменини чорногорского князя, котрі поза Чорногорою нїхто не сьвяткує. Отже то сьвято в Сербії зовсїм з'їґноровано в Цетини і не вислано з сеї нагоди нїякої ґратуляциї до короля Александра.

Новинки.

Львів дня 20-го сїчня 1899.

— **Спис населеня.** Як доносять з Відня, приготовлює Міністерство внутрішних справ на 1900 рік новий спис населеня в цїлій Державі.

— **Нові аптики у Львові** будуть отворені при ул. Словацкого і Шпитальній. Маґістрат оголосив вже конкурс на обі ті аптики.

— **Засїданє руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу дня 21-го с. м. о 6-ій годині вечером, де звичайно. Буде то послїдне засїданє видїлу перед загальними зборами. Філії товариства просить видїл, аби прислали сими днями справозданя з своєї дїяльности, так, щоби они могли випечатати ся разом із справозданєм головного видїлу.

— **Нещастна пригода.** В середу в полудне засипала глина на ґрунтах гал. Банку гіпотечного на Пасїках у Львові робітника Андрія Чинчака, родом з Близнева, в березівскім повітї. Нещастний погиб на місци. Дозорця, що мав догляд над роботами, потягнено до одвічальности.

— **З Тернополя** пишуть: При ломаню каменя в Смиковецких ломах упала камінна груда на робітників Павла Поповича і Семка Якимова. Попович погиб на місци, Якимів дуже тяжко покалїчений.

— **Переїханї зелїзницею.** Вчера пополудни переїхав зелїзничий поїзд їдучий з Сухої до Сянока під Новим Санчом властителя фільварку Івана Лесняка. Лесняк погиб на місци. — В Кракові на двірци упав в наслїдок ожеледи Станислав Решек, 53-лїтний слуга зелїзничий під колеса ваґонів, котрі переїхали его на смерть розтявши тїло майже на половину. Решек полишив четверо дрібних дїтий.

— **Черенки з алюмінїюм** почали виробляти в Німеччинї. Черенки відливає ся очевидно не з чистого алюмінїюм, але з примішкою инших металїв. Мають они побіч инших ще й ту прикмету, що суть пять разів лекші від дотеперішних, вироблюваних з мішанини олова, антимону і цини, а крім того лекше приймають і віддають друкарске чорнило, в наслїдок чого відбитки дуже четкі і чисті.

— **Охорона птахів.** Сьпівачка Лїлї Леман, завзята прихильниця віденьского товариства охорони зьвірят, розіслала по сьвітї в тисячах примірників просьбу птахів, аби панї перестали уживати їх до прикраси своїх капелюхів. „Пташки жалують ся, що 30,000.000 гине їх річно длятого, аби прикрасити дамскі капелюхи. Трийцять міліонів співаків, котрих голоси могли-б дати тілько приємности, а дзюбки їх могли би знищити тілько шкідливих комах і тим самим посередно прихилити ся до більшої видатности садів і піль!" Як видно, відозва уложена в теплім і сердечнім тонї і, хто знає, може порушить чутливі серця женщин та усуне шкідливу моду.

— **Страшний жарт.** Молода і гарна панї Бішель в Парижи, посварила ся зі своїм мужом, високим урядником, що мав любовницю і виїхала з Парижа до одного малого місточка до своєї матери. По кількох днях одержала від свого чоловіка такий лист: „Виджу, що я негідний! Як той лист дістане ся в твої руки, я вже не буду жити". Панї Бішель затревожилась страшенно і поїхала сейчас до Парижа. Війшла до мешканя чоловіка і своїм очам не вірить, бачить свого чоловіка повішеного на гаку у стелї. Панї Бішель крикнула страшно, зімлїла і упала на землю. Позбігали ся сусїди і відставили паню Бішель до шпиталю, де лїкарі ствердили, що єї грозить запаленє мозку. На гаку висїв не єї чоловік, але повішений ним на жарт манекін. Пана Бішель найдено цїлком спокійного в домі своєї любовниці.

— **Мила жінка.** В селї Богородичині коло Товмача арештовано сими днями селянку Раковску за то, що облила нафтою а відтак підпалила свого мужа, котрий в наслїдок попареня помер.

— **Спізнений жаль.** Злодій І. Копечик зголосив ся передвчера пополудни добровільно в бюрі інспекциї поліцийної і обжалував себе о крадіж кожуха, коралїв і инших річий на шкоду Крисиньских за Жовківскою рогачкою, з котрими разом мешкав. Дальше зізнав, що ті річи вартости звиж 20 зр. продав якомусь ґанделесови при Смочій улици за 6 зр. 50 кр. та що гроші проїв і пропив. На жаль лиш малу часть річий віднайдено і звернено Крисиньскому, а Копечика замкнено в арешті.

— **Вік оленя.** По думці знатоків житя зьвірят, олень жиє 30 лїт. Але инакше кажуть люди, що слїдили житє оленів в протягу кількох поколїнь. Капітан Mak Donald оповідає, що знав білі оленї в Льок Трайґ через 50 лїт; его батько знав їх такий самий протяг часу, а дїд так само через 60 лїт перед тим. З того можна заключити, що оленї жиють до 200 лїт. В 1826 р. Mak Donald убив оленя, що мав на лївім усї такий самий випалений знак, який положив молодим оленям перед 150 лїтами якийсь Ewen-Mag Jan-Og. Замітний також погляд народів в ріжних краях на житє зьвірят, а між ними і оленя. На їх гадку: кінь жиє три рази так довго як пес; чоловік три рази довше від коня; олень три рази довше від чоловіка; а орел три рази довше від оленя. Найдовше від всїх зьвірят жиє крук.

— **На погорільцїв села Братковець** зложили дальше: Вп. п. Казимир Абґарович нотар 10 зр., Н. Н. з Камінної 8 зр., Впр. Андрей Качала з Мединя 4 зр., Впр. о. Коцюба зі складки в церкві 2·50 зр., Вп. п. Льонгін Ярошевский від громади Лядске 5·82 зр. і 9 кірців збіжа, Вп. п. Павло Дупс 10 зр., Церков в Борщеві і Мушкатівці 12·08 зр., Н. Н. з Братковець 2·12 зр., Впр. о. І. Ляторовский парох в Долинї 2·19 зр., Товариство взаїмного кредиту міщан в Станиславові 25 зр., Впр. о. В. Левицкий з Іванківки зі складки в церкві і по селї 12·81 зр., жита з ячменем 60 кґ., вівса 15 кґ., Впр. о. Косевич з Опришовець зі складки і від себе 3 зр. і 2½ кірця збіжа, Кароль Подляшецкий совітник суд. у Львові 10 зр. — *Михаїл Вальницкий*, парох в Братківцях, п. Станиславів.

— **Видумка чи правда?** По варшавских часописях кружить ось така новинка. Недалеко стациї Чорнорудка при полудново-західній зелїзници лежить невеличкий лїс власности ґр. Ледоховского. Лїс складає ся переважно з дубів, берез і яворів. Серед лїса находить ся доволї простора полянка з дубом на серединї. Дооколичний нарід розповідає, що колись в тім місци мешкав дуже богатий пан. Він жив самітно, був понурий, а так само і его десять слуг. Одної зимової ночи напали

хтось полює на чужих землях, треба доти повтаряти, аж не дістане ся відповіди. А той поклик такий: „Позволь менї полювати, не дай з голоду загибати!" А відповідь на то така: „Полюй, коли хочеш покріплятись, лиш не важ ся забавлятись!"

Все то єсть доказом, що Мавґлї мусїв богато учити ся, але незадовго остогидло ему повтаряти по сто разів одно і то само. Але не було ради, бо Балю одного разу, коли Мавґлї дістав такого прочуханця, що аж рачки мусїв втїкати, сказав до Баґіри: Людска дитина єсть, бачиш, людскою дитиною і мусить знати всї закони джунґлїв так докладно, як свого власного стада.

— Але зваж на то, який він маленький! — сказав на то чорний Пард, котрий — коли-б так було від него зависїло — був би Маґлї'го зовсїм розвіз. — Як же може в его малій головці помістити ся все то, що ти ему говориш!

— В его малій головці? Що? Хиба-ж у всїх джунґлях єсть якась зьвірина, на котру він не міг би полювати длятого, що він малий? Як гадаєш? Певно, що нема нїякої. І то єсть причина, длячого я ему то все кладу в голову, і длячого даю ему иноді почути, як смакує моя лаба.... оттак лиш трошечки і дуже злегка!

— Злегка! — Нїби ти знаєш ся на тім, що то значить злегка, ти старий довбне! — сказав Баґіра гнївливо. — У него цїле лице нинї подрапане... а то все лиш длятого, що злегка. Аґі!

— Лїпше, щоби тепер цїле лице его болїло, як щоби пізнїйше мусїв за свою темноту грубо платити! — відповів Балю з поважною міною. — От тепер на примір учу я его тих мудрих слів, що мають его забезпечити від птиць і від народу гадин та й від всего, що полює на чотирох ногах. Тогди зможе він знайти охорону і пристановище у всїх людий в джунґлях: А що?... може то й не добре дістати при тім иноді й трохи прочуханцїв?

— Ну, диви-ж ся, щоби ти менї не забив людскої дитини. То не колода, на котрій би ти острив собі свої пазури. Але які-ж то ті знамениті мудрі слова?... я що правда, готов скорше другим помагати, як жадати помочи для себе, — і Баґіра витягнув одну лабу та подивляв свої синяві, міцні як зелїзо пазури — але я хотїв би знати ті слова.

— Я закличу Мавґлї'го, нехай він їх скаже — значить ся коли схоче. Ходи сюди, мій братчику маленький!

— Менї гудить в голові як би цїлий рій пчіл — поніс ся якийсь воркітливий голос понад їх головами, і зараз потім зашуміло галузє і Мавґлї спустив ся з дерева. Він скривив ся гнївливо і сказав зухвало: Я злїз лиш до Баґіри, котрого люблю, а не до тебе ти старий череватий Балю!

— То менї байдуже — сказав Балю — хоч то его укололо. — Скажи-ж твому любому Баґірі ті мудрі слова, яких ти нинї научив ся!

— Для котрих людий — спитав Мавґлї, котрий в души рад був з того, що зможе повеличати ся своєю мудростию. — В джунґлях єсть богато всїляких язиків. Я всї їх знаю!

— Ґо! Ґо! От диви ся, який з него хвальків син! Знаєш лиш кілька, дуже маленько слів і не більше.... От видиш, Баґіро, яку вдяку має учитель. Ще анї один з малих вовків не прийшов до мене, щоби менї хоч словом подякувати. Бррр! Ну, говори-ж ти великий ученик, скажи насамперед, яка єсть загальна ловецка приказка?

Мавґлї поклав руку на уста і сказав:

„Замкни очи, стули рот
І не лагодь ся до бою,
Бо ти і я, я і ти, от
Ми одного роду з собою.

— Добре — сказав Балю. — А тепер скажи, як кажуть птиці!

Мавґлї повторив приказку і при кінци удав голос половика.

— А як кажуть їдовиті люди.

У відмовіди на то Мавґлї засичав так, що аж годї то описати. Відтак став Мавґлї підскакувати і сам собі плескати в долонї, скочив в бік і вихопив ся на Баґіру та став бити ногами по его блискучій кожі, а свому учителеви став покривляти ся всїлякими способами, які лиш міг придумати.

Отто я люблю! — сказав медьвідь і засьміяв ся щиро. — За то вже й варто дістати кілька разів по плечах! Ще колись менї за то подякуєш, мій братчику. — Сказавши то обернув ся він до Баґіри і став ему розповідати, як він сам научив ся тих мудрих слів від Гатї'го, дикого слоня, котрий як звістно наймудрійший із всїх людий в джунґлях. — Таки так! — відозвав ся на то Мавґлї збиточливо. — А Гатї взяв мене з собою на багна, щоби я там довідав ся поклику їдовитих людий від великої водної гадини, бо Балю не може нїяк вимовити їх ловецкого поклику! — Балю зробив на то рівнодушну міну; Мавґлї зрадив тайну, котру він рад би був укрити. Але мимо того він був гордий з того, що его ученик так знаменито вимовив „С-С-С-С-С-Ш!" та повтаряв пардови раз по раз, що Мавґлї безпечний тепер від всїляких пригод в джунґлях і що анї нїяка птиця, анї гадина, або хто небудь инший із жителїв в гущавинї не зробить ему нїчого злого. А наконець погладив ся по товстім животї і вдоволений сам з себе сказав на то гордо: Той малий не потребує тепер нїчогісенько бояти ся!

....З виїмкою хиба свого власного народу — замуркотїв Баґіра сам до себе, а відтак додав голосно: Та бо ти менї ребра поломиш, мій братчику, що то значить ся, що ти так танцюєш і скачеш?

Мавґлї хотїв тим звернути увагу своїх обох приятелїв на себе, що бив з цїлої сили ногами по боках парда і торгав его за его густі кудли. Коли наконець осягнув то, чого хотїв, крикнув: Еч! Еч! Буду раз мати свій

злодії на той двір. Поубивали слуг і зачали мучити пана, щоби признав ся, в котрім місци на полянці укрив свої скарби. Але пан волів умерти в муках як признати ся. Опісля довший час полянка переходила з рук до рук і ні один властитель не міг віднайти місця скарбів. Дехто не вірив народному переказови і навіть не шукав. Вкінци ліс перейшов на власність ґр. Лядоховского. Его син, студент київского університету, зачав шукати скарбу. Пять місяців порпав ся він в земли на ріжних місцях, але надармо. Аж 29 грудня приснив ся ему богатий пан в сьвяточній одежи і сказав ему, що его скарб лежить закопаний 50 ліктів на полудне від дуба на полянці. Молодий Л. наймив рано кількох людий і зачав копати на означенім місци. Сон справдив ся. В глубині три і пів аршина найдено скриню окуту зелізом, а в тій скрини множество золотих посудин, золотих і срібних монет і т. п. Вартість скарбу має виносити понад 200.000 рублів. — Як видко з уступу о сні, виглядає ціле то оповідане на байку.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 січня. N. W. Tagblatt доносить, що хебска палата промислова ухвалила резолюцию, в котрій з радостию витає факт, що всі німецкі посли постановили солідарно поступати і висказує надію, що посли витревають в як найострійшій обструкциї аж до часу, коли справа язикова буде відповідно залагоджена.

Будапешт 20 січня. Після тутешних ґазет мали мужі довіря опозицийних партий по кількагодинній нараді заявити, що не можуть приняти компромісових предложень правительства.

Відень 20 січня. Після Fremdenblatt-у вість о відкиненю условий компромісових угорскими опозицийниками есть передчасна.

Ґрац 20 січня. Словіньский „Narod" доносить, що правительство готове переобразувати низшу ґімназию в Люблянї на висшу і поробило вже потрібні в тій цїли кроки інформацийні.

Переписка зі всїми і для всїх.

— Реальність на продаж або до винайму: Хата, стайня, стодола і 12 морґів поля. Близшу відомість уділить Василишин в Камени, почта Петранка, в калускім повіті.

— Мід на продаж, красний липовий, ще більше як 400 кільоґр. Близша відомість у Каз. Лісікевича, учителя в Григорові, почта Монастириска.

Силянковска: З того, що пишете, можна би здогадувати ся, що у Вас якась недуга нервова; виходило би то із тих ознак: ледви що задрімаєте, будите ся і стає Вам лячно; коли опамятаєте ся, серце Вам бє ся; ціле тіло терпне і мов деревіє та щось ніби пре ся до горла. Найлїпше було би удати ся о пораду до лікаря, бо лиш той міг би недугу розпізнати і причини еї виcлїдити. Зависить богато від того, чи Ви замужні, чи вдовиця або старша вже панна; яка будова тїла і загальний стан здоровля. Женщини, бачите, в певнім віці і в певнім станї підпадають частїйше недугам нервовим. З недуги нервової можна вилічити ся, але не ліками, лиш відповідним способом житя, скріпляючим нерви, і усуненєм причин, котрі викликують недугу нервову. Передовсїм треба добре живити ся, їсти лиш поживні, легко стравні і не роздразняючі страви, щоби з них могла творити ся добра кров. Найважнїйше тут молоко (просто від корови, але корова мусить бути здорова); молоком треба живити ся чотири або бодай два рази на день а до того їсти булку. Дальше треба живити ся яйцями (шість до вісїм жовтків на день, розбитих в росолї або в слабім чаю, яйця на мягко). Мясо мусить бути мягке, сочисте, не дуже товсте, і треба его добре погризти. Мучні страви (леґуміни) можна їсти лиш легкі (клюски, затирка і т. п. суть трудно стравні). Добрими суть також: сьвіже масло (але в міру), солодкі страви, чоколяда, какао, каву і чай (гербату), можна пити лиш дуже слабі. Треба пити богато води, а вистерігати ся всїх алькоголїчних напитків (горівки, пива і т. п.) та острих корінних страв. Бите серця єсть у Вас, здаєсь, нервове, а з тим сполучає ся і страх, якась обава, якийсь неспокій. Вам треба отже уживати богато сьвіжого воздуха; треба ходити на сьвіжім воздусї (але не аж до утоми; походити трохи і їсти, відтак знов походити і т. д., найлїпше де коло лїса і на сонци. На таких проходах треба умисно глубоко віддихати і втягати в себе воздух. В помешканю повинен бути чистий сьвіжий воздух, осоближ же на ніч треба комнату провітрювати, не вкривати ся за надто тепло а вже нїколи з головою. Треба вчасно вечеряти і не лягати зараз по вечери спати; на ніч не їсти нїчого тяжкого. Треба дуже на то уважати, щоби правильно двоpувати, щоби не мати запору; на случай потреби можна собі помагати клістирами з теплої води або вином Саґрада (фляшинка коштує 1 зр., купує ся в аптиці); бере ся малу ложочку на ніч, а на случай сильного запору ще другу рано, але не треба часто уживати, лиш старати ся о то, щоби дворованє було природне). Теплі купелї (але не занадто горячі) суть дуже помічні і треба, коли можна, що тиждня купати ся, а бодай два рази в місяць. Треба уникати всего що пригноблює і роздразнює ум, отже всякої гризоти, сварки, криків і т. п. — На другі питаня відповідь иншим разом. — **І. К. в З.:** Склад шиб мають у Львові між иншими Sandbak S. ул. Шпитальна 4, Kupfer i Glaser ул. Казимирівска 28. Скоро розходить ся о якісь малюнки і написи на шибах, може склад сам після потреби і жаданя о то постарати ся, скоро розходить ся о більшу скількість. Впрочім будемо ще старати ся вивідати ся докладнїйше і повідомимо иншим разом. Але тут виразно кажемо, хоч подаємо фірми, то однакож з засади не поручаємо нїяких, бо не можемо брати одвічальности на себе. — **Ів. В. в Д. к. Східн.:** Подорож по сьв. земли була свого часу друкована у фейлетонах „Нар. Часописи". Иншого опису, о скілько знаємо, нема. Поручати який небудь переклад не придасть ся до нїчого, бо всяке видавництво сполучене з великими коштами, а у нас поки що нема ще кому купувати, і автори і перекладники або накладцї виставляють ся лиш на великі страти. За щирі желаня складаємо сердечну подяку. Дай Боже і Вам всего доброго! — **М. Д. в Юськ.:** Цукорки фабрикує у Львові: Brandstädter u. Singer, склад в ринку ч. 12. — Цукорки бувають всїлякі і завсить від того яких Вам потреба. Може булоби добре порозуміти ся з „Нар. Торговлею" у Львові і через ню побирати. Звертаємо при сїм увагу, що хоч подаємо фірми, то тим ще їх не припоручаємо, бо не можемо брати одвічальности на себе. — **Миґас в Станісл.:** Суть всїлякі школи кадетскі а після того і всїлякі условія принятя. Звичайно перед кінцем року оголошують ся конкурси, а тогди подають ся і условія принятя. Найлїпше можете поінформувати ся в той спосіб: Випишіть собі з книгарні: Seidel u. Sohn, Wien I. Bezirk, Graben, всі (sämmtliche) Vorschriften über Aufnahme von Aspiranten in die k. k. Cadettenschulen. Кождий такий припис коштує мабуть 20 кр. і порто. З них довідаєте ся всего, чого Вам потреба і виберете таку школу, яка би для Вас була відповідна. Колиж маєте якусь специяльну школу на прикметі, то кажіть собі прислати лиш припис тої школи (н. пр. школи в Лобзові). — **Ад. Вол.:** Не витягнений анї давнїйше. — **Каз. Л. в Григ.:** Мід перед сьвятами платив ся у нас до 36 зр.; у Відни платять тепер по 37 до 40 зр. Де би можна продати — розвідаємо і дамо знати. — **А. Вих. в Смер.:** Розвідаємо і дамо знати.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

власний нарід та буду водити его по вершках дерев. Еч!

— А то що знов за якась нова дурниця, ти сновидо? — спитав Баґіра.

— Таки так! А тогди буду кидати оріхами та мохом на старого Балю! Еч! Они менї обіцяли. Таки так!

— Гуп! Велика лаба медведя скинула Мавґлї'го з парда, а коли хлопець опинив ся межи передними лабами, міг легко змiркувати, що его учитель розсердив ся.

Мавґлї! — забурмотів Балю — ти розмавляв з Бандар-льоґами, з тим малпячим народом!

Мавґлї глянув з під ока на Баґіру, бо хотів видїти, що пард на то скаже, але Баґіри очи були студені як лїд.

— Що? Ти ходив до малпячих людий? До тих сивих дурнуватих — до людий без закона — до оріхогризів — до сьмітоїдів? Ах! Що за ганьба!

— Коли Балю послїдний раз мене побив — сказав Мавґлї лежачи все ще горілиць — я втік, а сиві малпи злїзли з дерев, щоби мене розважати. Нїхто инший не мав для мене доброго слова. — Голос его став трохи непевний.

— Прийшли тебе розважати! Аґі! — крикнув медвідь погірдливо. — Малпи для тебе добре слово та ще й милосердили ся над тобою бідачиском! Аґі! Милосердні оріхогризи! Скажи радше, що шуму гірскої ріки не чути, що в капікули від сонця студінь! А тогди.... ну, що-ж тогди стало ся, ти людске молоде?

— Тогди.... ну тогди дали они менї оріхів і всего доброго попоїсти і.... взяли мене на руки та занесли на найвисший вершок дерева і казали, що я їх своак — лиш, що у мене нема хвоста і що я мушу колись стати їх проводирем!

Они не мають нїякого проводиря! — відозвав ся Баґіра. — Брешуть! Они завсїгди брехали!

Але они були для мене дуже добрі і просили мене, щоби я знову коли до них прийшов. Чому ви не повели мене нїколи до малпячих людий? Та-ж они так ходять як і я і не бють мене своїми твердими лабами. Бавлять ся цїлими днями. Пустіть мене до них! Ти старий недобрий Балю, пусти мене, нехай встану! Піду до них і буду з ними бавити ся!

— Послухай мене, ти чоловіча дитино — відозвав ся медвідь, а голос его загудів мов грім серед парної ночи. Послухай, що тобі скажу! Я научив тебе всїх законів для всїх людий в джунґлях з виїмкою малп, що жиють на вершках дерев. Їх нарід не має нїяких законів. То виродки, всї разом як суть. Они не мають навіть власної мови, лиш крадуть слова від других, котрих розмову підслухують. Ой нї — їх рід то не наш рід. Они не мають проводирів. Они жиють лиш з хвилї на хвилю. Хвалять ся та заєдно говорять і горлають, що они великий нарід, та що про їх дїла заговорять незадовго всї люди в джунґлях, але нехай лиш спаде оріх, а они зараз перепудять ся, — зачнуть сьміяти ся як дурнуваті, або втікають забуваючи на все. О нї, ми люди з джунґлїв не хочемо мати з ними нїякого дїла. Ми не пємо там, де пють малпи, ми не ходимо там, де они ходять, не полюємо там, де они полюють, не гинемо там, де они гинуть. Чи чув ти коли аж до нинїшного дня, щоби я коли вимовив слово „Бандар-льоґ?"

— Нї! — шепнув Мавґлї тихенько — бо в цїлім лїсї настала така тишина, коли Балю скінчив говорити.

Люди в джунґлях не говорять о них і навіть о них і не думають. А хоч як їх богато, тих малп, хоч і як они недобрі, безсоромні і плюгаві, то все-таки їх цїлим бажанєм єсть, щоби в джунґлях про них говорено. Але ми не зважаємо на них, хоч они кидають нам на голови оріхи та всїляку погань.

(Дальше буде).

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik“, почавши від скромного початку, міг розширити ся і стануги на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує“, старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді іллюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий** „Tygodnika“: **кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 томів письм

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, стараннім виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого“ і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвітї.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого“, одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем біблїотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik“ друковати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW“ СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI“ Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „TAM!..“

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE“** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї:
„WSPOŁCZEŚNI POECI POLSCY“ написав А. ЛЯНҐЕ.
„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA“ нап. А. ПОТОЦКИЙ.
„O KRYTYCE WSPOLCZESNEJ POLSKIEJ“ нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej“,

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE“.**

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),

з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy“,

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істноване індивідуально-духового початку.

Дальші серии цїкавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH“,

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI“.

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW“.

Красний тон і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a“ п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).